Den blå anemone

Eigil Harder|Kaj Munk

1. Hvad var det dog, der skete?
   Mit vinterfrosne hjertes kvarts
   må smelte ved at se det
   den første dag i marts.
   Hvad gennembrød den sorte jord
   og gav den med sit søblå flor
   et stænk af himlens tone?
   Den lille anemone,
   jeg planted dér i fjor.

2. På Lolland jeg den hented,
   et kærtegn fra min fødeø.
   Så gik jeg her og vented
   og tænkte: »Den må dø;
   den savner jo sit skovkvarter,
   sin lune luft, sit fede ler;
   i denne fjendske zone
   forgår min anemone;
   jeg ser den aldrig mer«.

3. Nu står den der og nikker
   så sejersæl i Jyllands grus
   ukuelig og sikker
   trods ensomhed og gus,
   som om alverdens modgang her
   har givet den et større værd,
   en lille amazone
   og dog min anemone
   som søens bølgeskær.

4. Hvad var det dog, der skete?
   Mit hjerte koldt og hårdt som kvarts
   det smelter ved at se det
   den første dag i marts.
   Jeg tænkte: »Evigt skiltes ad
   min sjæl og glæden«. da jeg sad
   i vint'rens grumme done.
   Nu gør min anemone
   mit hjerte atter glad.

5. For denne rene farve
   den er mig som en vårens dåb,
   den la'r mig nyfødt arve
   en evighed af håb.
   Så bøjer jeg mig da mod jord
   og stryger ømt dit silkeflor,
   en flig af nådens trone.
   Du lille anemone,
   hvor er din skaber stor!